

Дело C-206/21

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

31 март 2021 г.

Запитваща юрисдикция:

Tribunal administratif de Dijon (Административен съд Дижон,
Франция)

Дата на акта за преюдициално запитване:

11 март 2021 г.

Жалбоподател:

X

Ответник:

Préfet de Saône-et-Loire (Префект на Сон е Лоар)

[...]

Предвид изложеното в хода на производството:

[...] Г-н X, [...], иска от настоящия съд

1°) да отмени заповедта от 23 ноември 2020 г., с която префектът на Сон е Лоар го задължава да напусне територията на Франция [...]

[...]

Той поддържа, че:

– [...] [ориг. 2]

– [...];

– [...];

– [...];

- разпоредбите на членове L. 121—1 и R. 121—4 от Code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile (Кодекса за влизането и пребиваването на чужденците и за правото на убежище), а следователно и извеждането му от територията на Франция, противоречат на [...] членове 8 и 14 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи [наричана по-нататък „ЕКПЧ“], както и на [...] член 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз [наричана по-нататък „Хартата“], тъй като помощите за пълнолетни лица с увреждания са изключени от преценката дали разполага с достатъчно собствени средства;
- [решението за извеждане] нарушава [...] член 8 от [ЕКПЧ] и е опорочено от явна грешка в преценката с оглед на личното му положение.

[...]

[...] префектът на Сон е Лоар иска жалбата да бъде отхвърлена.

Той по-специално твърди, че:

- издръжката, изплащана от френска гражданка, при която е бил настанен г-н X, представлява само обратно прехвърляне на наемите, които той ѝ изплаща,
- в това отношение, с окончателно решение от 23 юни 2020 г. Cour administrative d'appel de Lyon (Административен апелативен съд Лион, Франция) постановява, че в действителност „помощта за пълнолетни лица с увреждания е единственият ресурс на г-н X“,
- Cour administrative d'appel de Paris (Административен апелативен съд Париж, Франция)(CAA Paris, 15 май 2018 г., № 17РА00903) постановява, че твърдяната дискриминация не е установена, тъй като „член R. 121—4 от Кодекса за влизането и пребиваването на чужденците и за правото на убежище [се отнася до] отчитането на всички независещи от вноски социални помощи, а не само на помощта за пълнолетни лица с увреждания“.

[...] **[ориг. 3]**

Предвид:

- Договора за функционирането на Европейския съюз [наричан по-нататък „ДФЕС“],
- [ЕКПЧ];
- [Хартата];

- Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година [относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите членки, за изменение на Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяща Директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/96/ЕИО] [наричана по-нататък „Директива 2004/38“];
- Кодекса за влизането и пребиваването на чужденците и за правото на убежище;
- [...].
- [...]
- [...]

- 1 Спрямо г-н Х, белгийски гражданин, роден на 13 февруари 1984 г. и влязъл във Франция на 1 юли 2016 г., са постановени първи отказ за издаване на разрешение за пребиваване и нареждане за доброволно напускане на страната със заповед от 14 август 2018 г., която той не е изпълнил въпреки отхвърлянето на неговата жалба за отмяна с решение от 27 август 2019 г., потвърдено с решение на Cour administrative d'appel de Lyon (Административен апелативен съд Лион) от 23 юни 2020 г. На 23 декември 2019 г. префектът на Сон е Лоар отново отказва да му издаде разрешение за пребиваване, нарежда му да напусне доброволно територията на Франция в тридесетдневен срок и определя държавата, към която може да бъде изведен, което нареждане жалбоподателят отново не е изпълнил, въпреки че жалбата му за отмяна е отхвърлена с решение на административния съд от 12 ноември 2020 г. С настоящата жалба г-н Х иска да се отмени заповедта от 23 ноември 2020 г., с която префектът на Сон е Лоар го задължава да напусне доброволно територията на Франция в тридесетдневен срок, определя държавата, към която може да бъде изведен, и му налага забрана за влизане на територията на Франция за срок от една година.

По предмета на спора

- 2 На първо място, когато се твърди, че дадена директива [...] нарушава разпоредбите на Договорите, Хартата, общите принципи на правото на Европейския съюз или [разпоредбите] на конвенция, по която Европейският съюз е страна, административният съд следва, при липса на сериозно затруднение, да отхвърли изтъкнатото основание или, в противен случай, да сезира Съда на Европейския съюз с преюдициален въпрос при условията, предвидени в член 267 [ДФЕС]. Същото важи и когато се твърди, че директива нарушава [ЕКПЧ], тъй като от член 6, параграф 3 [ДЕС] следва, че основните права, гарантирани от [ЕКПЧ], „са част от правото на Съюза в качеството им на общи принципи“. [ориг. 4]

- 3 На второ място, когато пред административния съд е изтъкнато основание, изведено от това, че закон, транспониращ дадена директива, сам по себе си е несъвместим с основно право, което е гарантирано от [ЕКПЧ] и, [...] е част от правото на Съюза като общ принцип, административният съд трябва първо да се увери, че законът точно транспонира разпоредбите на директивата. Ако това е така, основанието, изведено от нарушаването на това основно право със закона за транспониране, може да се преценява само съгласно описаната по-горе процедура за контрол на самата директива. Същото важи и когато се прави позоваване на несъвместимостта на закон, транспониращ дадена директива, с международна конвенция, по която Франция и Европейският съюз са страни.

По основателността на решението за извеждане:

- 4 Директива [2004/38] има за цел по-специално „[л]ица, които упражняват правото си на пребиваване,[...] да [не] се превръщат в неприемлива тежест за системата за социално подпомагане на приемащата държава членка по време на първоначалния период на пребиваване“. Поради това „правото на пребиваване за гражданите на Съюза и членовете на техните семейства за период по-дълъг от три месеца следва да подлежи на определени условия“. Съгласно член 7, параграф 1 от Директива [2004/38]: „1. Всички граждани на Съюза имат право да пребивават на територията на друга държава членка за срок, по-дълъг от три месеца, ако те: а) са работници или самостоятелно заети лица в приемащата държава членка; или б) притежават достатъчно средства за себе си и за членовете на семейството си, с цел да не се превърнат в тежест за системата за социално подпомагане на приемащата държава членка през времето си на пребиваване и притежават пълно здравно застрахователно покритие в приемащата държава членка [...]“.
- 5 Съгласно член L. 121-1 от Кодекса за влизането и пребиваването на чужденците и за правото на убежище, който транспонира точно член 7 от Директива [2004/38]: „Освен ако оставането му представлява заплаха за общественения ред, всеки гражданин на Европейския съюз [...] има право да пребивава във Франция за срок, по-дълъг от три месеца, ако отговаря на следните условия: 1°, ако упражнява професионална дейност във Франция; 2°, ако притежава достатъчно средства за себе си и за членовете на семейството си, посочени в т. 4°, с цел да не се превърнат в тежест за системата за социално подпомагане, както и здравна осигуровка [...]“.
- Накрая, съгласно член R. 121-4 от същия кодекс, който транспонира член 8, параграф 4 от Директива [2004/38]: „[...] Когато е необходимо да се прецени дали лицето разполага с достатъчно средства, се взема предвид личното му положение. При никакви обстоятелства изискваният размер не може да надвишава фиксирания размер на социалната помощ, посочена в член L. 262—2 от Code de l'action sociale et des familles (Кодекс за социалното подпомагане и семействата) [...]. Тежестта за системата за социално подпомагане, която може да представлява посоченият в член L.

121—1 гражданин, се оценява, като се вземат предвид по-специално размерът на отпусканите му социални помощи, продължителността на затрудненото му положение и на пребиваването му“.

- 6 В случая от материалите по преписката личи, че г-н Х, пълнолетно лице с увреждания, със степен 80 %, се намира на територията на Франция от 1 юли 2016 г., въпреки два отказа за издаване на разрешение за постоянно пребиваване, придружени със задължение за доброволно напускане на страната. Г-н Х не представя удостоверение за трудова заетост във Франция и получава помощ за пълнолетни лица с увреждания в среден месечен размер от 531,15 EUR. С обжалваната заповед от 23 ноември 2020 г. перфектът на Сон е Лоар налага на г-н Х задължение за доброволно напускане на страната в тридесетдневен срок с мотива, че същият не разполага със собствени средства и оставането му на територията на **[ориг. 5]** Франция представлява злоупотреба с право, тъй като е в тежест за системата за социално подпомагане. Макар жалбоподателят да се позовава, считано от края на 2019 г., на финансова помощ от френска гражданка, префектът поддържа, без това да се оспорва, че тази помощ представлява в действителност само обратно прехвърляне на наемите, заплащани от г-н Х чрез получаваната от него социална помощ за пълнолетни лица с увреждания. Във всеки случай, дори да се приеме постоянният характер на тези дарения, чиито размер след приспадане на различните банкови такси възлиза на 405,83 EUR месечно, от материалите по делото личи, че към датата на обжалваното решение близо 60 % от средствата за издръжка на г-н Х, който освен това не представя удостоверение за здравна осигуровка, произтичат от френската социална система, поради което може да се счита, че след пристигането си във Франция той не разполага с „достатъчно средства, за да не се превърне в тежест за системата за социално подпомагане“.
- 7 На следващо място, член 8 от [ЕКПЧ] [гласи]: „1. Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция 2. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Съгласно член 14 от [ЕКПЧ]: „Упражняването на правата и свободите, предвидени в тази конвенция, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана по-специално на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имуществено, рождение или друг някакъв признак“. Накрая, съгласно член 21, параграф 1 от [Хартата]: „Забранена е всяка форма на дискриминация, основана по-специално на пол, раса, цвят на кожата, етнически или социален произход, генетични характеристики, език, религия или

убеждения, политически или други мнения, принадлежност към национално малцинство, имотно състояние, рождение, увреждане, възраст или сексуална ориентация“.

- 8 В случая [според] г-н X, за да не се допусне дискриминация, основана на здравословното му състояние, на увреждането му или на имуществото му, от една страна, член 7, параграф 1, буква б) и, от друга страна, член 8, параграф 4 от Директива [2004/38], които са транспонирани точно във вътрешното право съответно от член L. 121-1, т. 2° и член R. 121-4 от Кодекса за влизането и пребиваването на чужденците и за правото на убежище, не могат да се тълкуват – както прави префектът на Сон е Лоар – в смисъл, че допускат да се наложи условие за „*достатъчно средства, с цел да не представлява тежест за системата за социално подпомагане*“, на гражданин на Европейския съюз, който е засегнат от увреждания и получава като него помощ за пълнолетни лица с увреждания, която представлява независеща от вноски социална помощ на приемащата държава членка.
- 9 При тези условия и предвид че член R. 121—4 от Кодекса за влизането и пребиваването на чужденците и за правото на убежище, посочен по-горе, предвижда при оценката на тежестта, която представлява гражданин на Европейския съюз, да се вземат предвид всички независещи от вноски социални обезщетения, а не само помощта за пълнолетни лица с увреждания, се поставя въпросът [посочен в диспозитива на настоящото съдебно решение] [...] **[ориг. 6]** [...].
- 10 Този въпрос е определящ за решаването на спора, който настоящият съд трябва да разреши, и поражда сериозни затруднения. При това положение следва да се сезира Съдът на Европейския съюз на основание член 267 ДФЕС.

РЕШИ:

Член 1

Спира производството [...] до произнасянето на Съда на Европейския съюз по следния въпрос:

„Като изискват здравна осигуровка и достатъчно средства с оглед да се избегне тежест за системата за социално подпомагане, член 7, параграф 1, буква б) и член 8, параграф 4 от Директива 2004/38/ЕО от 29 април 2004 година въвеждат ли непряка дискриминация, противоречаща на разпоредбите, посочени по-горе в точка 7 от настоящото решение, в ущърб на лицата, които поради увреждането си не са в състояние да упражняват професионална дейност или могат да упражняват само ограничена дейност и поради това може да не разполагат с достатъчно средства за издръжката си, без да се ползват в значителна, дори

прекомерна степен от системата за социално подпомагане на приемащата държава членка? “

[...] [ориг. 7] [...]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ